

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 85

Utkommer hver
måned

Oktober 1937

Utgiver og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

8. årg.

Efter Prædiken.

(Mel.: I Jesu navn).

Lov skee dig Gud! Udi din Helligdom
Du breder ud Ved dine Sendebud
Rigets Evangelium! Med Naadens Sæd
Fader giv Aand og Liv!
Som Sæd i bedste Jord Velsign, o Gud, dit Ord!
Talt med Lykke, Hørt med Lyst
Fast i Hierte, dybt i Bryst
Lad det virke Troe og Trøst!

Claus Frimann.

Lys i mørke.

Og Herren var med Josef så
han blev en mann for hvem alt
lykkedes. 1. Mos. 39, 2.

Josefs historie hittil hadde været en rekke av forferdelige ulykker. En ungdom, sin fars forvente yndling, blev han av sine rå brødre truet med døden, derefter solgt som træl. Forferdelige opplevelser følger: marsjen med slavehandlerne, den nedverdligende skjensel på slavemarkedet. Så kjøper Faraos kammerherre, Potifar, ham. Og da kommer, midt i fortellingen om hans ulykker, dette ord: »Og Herren var med Josef — —.« Dette ord viser med en gang det forunderlige: Det var ingen ulykker! Det så ut slik. Men i virkeligheten var han opholdt, båret, reddet gjennom det alt sammen av Herrens hånd.

Akkurat slik var det med apostlene og. Man støtte dem ut av folket; den jødiske kirke viste dem fra sig. »Se, nu styrter de i avgrunnen! Nu er de ferdige!« ropte verden og helvede. Men de hadde en forjettelse: »Jeg er med eder alle dager — —.« Og da var ulykken ingen ulykke. Da var de opholdt, båret, allerede reddet midt i døden. Dette er hemmeligheten i et kristenliv. Svevende over avgrunnen, holdt oppe av Guds hånd.

Det var Josef Herren var med. Ikke med den mektige hr. Potifar, men med den ringe Josef. Ikke med den store Faraos, men med den lille Josef. Ikke med de lærde egyptiske prester, men med den ubetydelige Josef. — Og når vi tenker på det Nye Testamente: Herren var ikke med fariseerne, men med den botferdige synderinne og den frelse-søkende røver. Ikke med den stolte Saul (Fil. 3, 4-6), men med den sønderknuste Paulus som søker sin rettferd i Guds nåde. Herren vil ikke være med den mektige Antikrist, men med den arme forfulgte menighet. »Hvor er så vår ros? Den er utelukket!« »Det som er dårlig i verden, det utvalgte Gud sig, for å gjøre til intet det som er noget, forat intet kjød skal rose sig.« 1. Kor. 1, 27-29.

Hadde en spurt Josef: »Hvad kommer det av at Gud er nettop med dig?« så hadde han sikkert ikke visst noget annet å svare enn dette: »Det er nåde og intet annet.« Men ellers spekulerte han ikke på det. Han bare passet på å være lydlig mot Guds kall og var en lykkelig mann, fordi Guds nåde er en trygg grunn for vår frelse.

En lykkelig mann? Javel! Tross slaveri, ensomhet og nød. En lykkelig mann! Sa lenge vi bare vil ha ett eller annet av Gud, er vi oftest ulykkelige mennesker. Men når vi rett forstår at det er Herren som vil vår frelse, da er vi lykkelige.

I Hans nådes glans er Hans menighet alltid glad. Fra tysk.

Luthers bønn i fristelse.

Vi er omgitt av fristelser på alle kanter og kan ikke undgå dem, men hjelp oss, Fader i himmelen, at vi ikke blir overvunnet, det vil sige, at vi ikke gir oss over og således blir beseiret og slått til jorden. Herre Kristus, du som for vår skyld har overvunnet alle fristelser, gi også oss styrke, så vi ved dig må seire og bli salige. Amen.

Salmeboken.

(Forts. fra forrige nr.).

I nyere tid har vi ved siden av salmeboken fått en rekke sangbøker. Det betyr en nødvendig og velkommen utfylling til salmeboken. De mange anledninger i det kristne menneskeliv, og ikke minst det rike og spesialiserte arbeidsliv i nutidens kirke, krever å få gi sig uttrykk i sang som ikke uten videre passer i salmeboken. Dessuten gir sangboken en utmerket leilighet til utnyttelse av nye salmer og sanger, og dermed til prøvekjøring av det som i neste omgang ber om plass i salmeboken.

Men aldri kan det bli tale om at sangbøkene skulde kunne tre istedenfor salmeboken. Kirken må nu for det første alltid ha en salmebok som oprettholder kravet til kunstnerisk lødighet anderledes enn sangbøkene kan og skal gjøre det. Den må være hevet over tidens skiftende evne og smak, den må formelt kunne tilfredsstillende og oppbygge de mest kresne. Men viktigere er at salmeboken rent saklig representerer det felleskristelige, det stabile og det samlende i den kristne menighets sang. Sangbøkene er etter sin art mere pieblikkets barn. De er sterkt bestemt av sin tid. Og de forskjellige retninger og grupper innenfor kirken har kanskje sine egne bøker. Om salmeboken samler alle kirkens lemmer og flokker sig. Også den skifter drakt fra tid til annen, men er dog i sitt vesen mere den samme. Den kommer ikke med noget ser-program, men eier bare denne ene interesse: å bringe oss menighetens Kristus-vidnesbyrd og å gi oss anledning til å vidne med.

I 3—400 år har nu denne rikdommen ligget i vårt folks hender. Vi vet visst ikke hvad vi har fått, og hvad vi ennu kunde få, gjennom den. Med salmeboken i hånden fornyet ungdommen paktet med sin dåps Gud. Med den i hånd søkte ung og gammel til festen i Herrens hus. Efter den grep hånden i de bitre, ensomme timer. Den var det som skalv i hånden da livskvelden kom. Og når den døde blev lagt i kisten, var det salmeboken som blev trykket inn mellem de foldede hender.

Velsignede bok! Vår håndbok i liv og i død!

Sogneprest **Smemo** i »Lys og liv«.

Eit vitnemål.

General Chiang Kai-shek som er Kinas diktator, er kristen. Han og kona hans høyrer til metodist-kyrkja. På langfredag i år sende han ut eit budskap, der det heiter:

Utan religiøs tru kan ein ikkje verkeleg forstå livet. Utan tru er det vanskeleg å setja noko i verk, antan det gjeld store eller små ting. Ofte når vi menneskje møter mostand eller fårar, får vi hug til å drage oss attende og slå oss til ro med halvgjort arbeid. Ein slik mangel på tiltru til oss sjølve har ofte sin grunn i at vi vantar den religiøse tru.

Eg har no vore kristen i mest 10 år og har heile denne tida lese i Bibelen. Men aldri har denne heilage boka vorte meg so kjær som i dei 2 vekene eg var fange i Sian. (Som ein hugsar frå avisene vart Chiang Kai-shek med svik teken til fange av ein annan kinesisk general, men vart snart fri att). Denne ulukka kom over meg som eit lyn; med ein gong sat eg der som fange og hadde ingen jordisk ting att som hadde verd. Vaktarane mine bad eg berre um ein ting, ein Bibel. I einsemda hadde eg rikeleg høve til å lesa og tenkja. Jesu herlegdom og kjærleik vart levande for meg som ei ny openberring; dei gav meg ny kraft til å strida mot det vonde, til å vinna over freistinga og til å gjera det som er rett. Eg kan ikkje rekna upp alt det gode ved Jesus. Idag på langfredag vil eg berre nemna noko som eg har lært av Jesu lidning. Orda hans på krossen er hans åndelege testament. Han tilgav fiendane og ropa: »Fader, tilgjev dei for dei veit ikkje kva dei gjer!« Ja, stor er denne Kristi kjærleik! Medan eg grunda og tenkte, var det tanken på den som atter og atter kom tilbake og gav meg rik trøyst.

Eg vil nemna at fyrr eg kom til Shensi, visste eg at heren der ikkje var å lita på. Mine nærmaste prøvde å få meg til ikkje å reisa dit. Men eg sa til dei: »No er landet vårt samla og grunnen lagt for staten; eg som har den hogste kommando over herane, har ansvaret og kan ikkje draga meg undan. Eg har med liv og sjel vigt meg til å tena fedrelandet og kan ikkje tenkja på um eg personleg er trygg eller i fåre.« — I det Nye Testamente les vi at Jesus då

han siste kongen kom til Jerusalem, vel visste um det som venta han, men likevel reid sigerviss inn i byen, utan otte og rædsle. Kor stort! Kor tappert! Kor lite har mitt liv å seia i samanlikning med dette! Kvifor skulde eg då eva meg?

Etter at eg var teken til fange, sette fiendane fram sine vilkår og krav. Dei tala fint og venleg. Dei truga med å bruka makt og pinebenk og offentleg dødsdom. Alle stader var det fårar, men eg tenkte ikkje på å vika for dei. Trua mi på Kristus vaks. I denne prøving tenkte eg på dei 40 dagar og næter, då Jesus var i øydemarka og laut gå igjennom freistinga. Eg tenkte på bøna hans i Getsemane og den spott han laut tola. Bøna som han bad på krossen for fiendane sine, hadde eg alltid i tankane. Eg hugsa sjølvstige og på dei bønene som dr. Sun Yat-sen bad då han var fange. (Sun Yat-sen var opphavsmannen til den kinesiske fridomsrørsla). Alt dette stod levande for mi sjel. Eg vart dubbelt sterk, so eg kunde stå imot prøvingane og eg var reide til det siste offer. Etterat eg hadde sett meg dette fyre, var eg roleg og tillitsfull.

Frå fyrst av, då eg lærde upp offiserane mine, har eg alltid hamra inn tvo ting i dei som var under meg: Fyrst at dersom dei fann hjå meg den minste eigeninteresse eller sag at eg hadde planar som gjekk imot landet og folket sin bate, so skulde kvar og ein av dei døma meg skuldig og drepa meg. Og for det andre: Dersom eg i ord eller gjerning synda mot sanning og ærlegdom eller synte at eg vilde svika revolusjonen si sak, so skulde kvar einskild av mine undergjevne rekna meg for sin fiende og drepa meg. Eg er overtyda um at desse tvo krav var eit uttrykk for min ærlegdom og hadde si rot i mi religiøse tru. Dei er av same and som Jesu kjærleik og dr. Sun Yat-sens gjævlynde. Jesu liv viser oss ei lang rekkje lidningar og fortylgjingar. Hans tilgjeving, hans kjærleik og hans medkjensle lysar gjennom det alt saman.

Dr. Sun Yat-sen var ein kristen. Eg vart hans læresvein og tok til å tru på hans grunnsetningar. Idag trur eg at eg har gjort eit stig vidare og er vorten ein Jesu Kristi læresvein. Eg ser tydeleg at skal umvel-

tinga i Kina lukkast, trengst det menn fulle av tru, og at menn med karakter på grunn av si tru ikkje vil gjeva seg over for sjølv å kunna leva trygge eller fordi dei møtar vanskar og fårar. Med andre ord: Ein mann kan ofra sitt liv, han kan liggja i lekkjor, men hans tru og hans ånd kan ingen slå ned. Denne tillit har trua gjeve meg. Det seier eg til dykk på langfredag.

Våre døde.

1. sept.: Guttorm Rasmusson Maurstad; e. kårman; f. 1853; alderdom.
12. sept.: Sogni Hansdtr. Hamre; kona til Hans R. Hamre; f. 1874 i Endal; kreft.

Du let menneskjet venda um til stov og seier: Vend um att de menneskjeborn. Salme 90, 3.

Notisar.

Døypte: 29. aug. Audbjørn, f. 5. mai av f. Olav Andreasson Angelshaug og k. Sigrid Sakariadtr. (f. Dybedal). — S. d. Arvid, f. 10. aug. av f. Ole Vilhelmsson Gangsøy og k. Dina Danielsdtr. (f. Vemmelsvik). — S. d. Eldbjørg Agnes, f. 16. mai av f. Jakob Danielsson Vemmelsvik og k. Ida Isaksdtr. (f. Gangsøy). — 5. sept. Anbjørg Martha, f. 8. juli av f. Hans Antonsson Dombestein og k. Anna Andersdtr. (f. Isene). S. d. Kristen Ragnar, f. 22. juli av f. Martinus Kristensson Frimanslund og k. Eva Hansdtr. (f. Indredavik). — 12. sept. heimedapsstadsfesting: Per Kåre, døypt 12. aug., f. 6. aug. av f. Johannes Larsson Risøy og k. Dortea Pedersdtr. (f. Bjørnøy).

Til finnemisjonen kom inn i 1936 i Davik sokn kr. 191,23, i Rugsund sokn 37,91.

Basarar og festar. Husevag 6. mars 115 kr. til gamleheimen; 26. mars 100 kr. til reduingssaka; 26. juni 70 kr. til ytre og 70 kr. til indre sjømannsmisjon; dertil gave 5 kr.; 1. aug. 40 kr. til bedehus i Husevag. — Bortne 19. mai til indremisjonen 85 kr.; 4. juli til sjømannsmisjonen 55 kr.

Til kyrkje i Kjolsdal kom inn 65 kr. på eit teppe gjeve og utlodda av Inga og Marie O. Kjøllesdal.

Nynorsk liturgi vart vedteke innført i Aalfot kyrkje på soknemøte 22. aug. 47 røysta for nynorsk, 15 imot. Dermed er nynorsk innført i alle 4 kyrkjene i Davik.

Rugsund sokneråd hadde 29. aug. fyre spursmalet um å få elektrisk lys i kyrkjene. Der er utarbeidd plan av ingeniør Lars Bergh. Kostnaden vert ikr. 1500 kr. for Rugsund og 1150 kr. for Totland. Der er samla inn over 700 kr. Dessutan har Albert Bakke og fru Foleide gjeve 500 kr. Resten vil vonleg Rugsund sokn bera.

Før 100 år sidan. Vigde: 8. okt. 1837 Ingebrigt Thorem, 22 år, son til Christopher Ingebrigt-sen, og Christi yttre Davig, 24 år, dtr. til Rasmus Monsen. — 29. okt. Halsten Møchlebust (Kjøltsdal), 33 år, son til Rasmus Halstensen, og Marthe Muurstad, 22 år, dtr. til Diederich Diderichsen (Maurstad).

Gudstenester:

22. sund. efter treein., 24. okt.: Aalfot.
23. sund. efter treein., 31. okt.: Rugsund.
Bededag, 5. nov.: Totland.
Helgemesse sund. 7. nov.: Davik.
25. sund. efter treein., 14. nov.: Rugsund
26. sund. efter treein., 21. nov.: Aalfot.

Sundag 7. november skal det i heile landet vera festgudstenesta til minne um at det iar er 400 ar sidan reformasjonen vart innført i Noreg. Um em. vert det vonleg vespergudsteneste i Davik kyrkje.

Kvittering for kontingent: Laura Maurstad, Lina Lillestøl, R. Vingelven, Alvin Rylandsholm, Ingvald Haugland, Gudmund Steinset, Matias Odegård, Kristianne Haukedal 2 kr. — Lærar Torheim, Hans Hennøy, Bolver Torheim 3 kr. — J. Øvreby 1 kr. — D. Hessevik 2.50. — Ole M. Totland 5 kr. — Tilsaman kr. 33.50

Hjarteleg takk til alle

Sogneprest Magelssen.

(Forts.)

Madame Marthe Frimann var en elskverdig og sjelden dyktig dame. Før den unge prestekone var hun den trofaste moderlige trøster og veileder i alle forlegenheter. Hun var bygdens læge og besat som sådan megen erfaring og søktes med stor tillit av alle syke. Min mor hadde stor respekt for henne og stor tro på hennes mange mirakelkure. Min eldste bror Claus blev kort efter sin fødsel meget syk, og man hadde intet håp om at han skulde leve. Mine foreldre trodde at han allerede var død, og det lille legeme blev »lagt på likstrå«. Da etterretningen derom kom til Frimannslund, løp madam Frimann straks avsted til prestegården, tok liket på sitt skjød og begynte å arbeide med det med det resultat at hun snart kunde gi barnet levende tilbake til den forbausede mor. Gutten kom sig og vokste op.

Madam Frimann var også en stor spilopp-makerske der kunde drive sin gemyttlige spas sa vidt, at man i var tid kanskje vilde si at det var vel grovt. Hun og far som var meget gode venner, overbød hverandre med a spille hverandre små puss. En juledag fa madam Frimann under høitidsfringen en i hvit papir sirlig impakket rund rull på alte-

ret. Far sluttet sig til at rullen inneholdt sølvhalvdalere; men da han åpnet den, var det opskarne spekepølseskiver. Det var nok ikke irritt for han ergret sig litt over en slik spas i selve kirken. Men da han kom hjem, måtte han la ergrelsen fare; ti på sitt kontorbord fant han en fin ny sølvbeslagen merskumspipe som var madam Frimanns egentlige juleoffer til ham.

I de dager måtte man på landet, og især i de avsides liggende bygder, i ett og alt, hver i sitt hjem hjelpe sig selv så godt man kunde. Der var ingen overflod på håndverkere, især hvis det gjaldt et ikke almindelig håndarbeide. En prestekone måtte derfor kunne litt av hvert og driste sig til å gå i gang med og løse oppgaver som visselig ingen prestekone i våre dager tør ta fatt på. Far trengte en ny prestekjole. Det var en alvorlig affære å få realisert: Reise til Bergen for der å kjøpe klæde og engagere skredder, ti ingen landsskredder kunde betroes det arbeide. Hvad gjorde så mor? Jo, hun virket fint sort vadmél i sitt hjem og sydde selv prestekjolen der stod med glans for all rimelig kritikk. Dette mesterverk vakte i hoi grad prost Claus Frimanns beundring, og han skrev et begeistret hyldningsdikt til heane. Hadde jeg såsant hatt dette dikt, så skulde jeg nok anført det her; men det er dessverre bortkommet, og der finnes neppe nu nogen i live som kan citere det.

Før muligens å lære fars virksomhet både i Daviken og senere i Sogndal bedre å kjenne foretok jeg høsten 1923 en reise til disse to steder. Det var min akt dels å gjennense fars embedsprotokoller og dels ved å søke samtale med gamle folk å få høre en og annen fortelling om ham. Denne min reise blev ikke uten resultater som hadde interesse for mig.

Det var visstnok med nokså små forhåpninger at jeg tirsdag den 16. oktober dampet med lokalskibet »Gudvangen« fra Moldøen inn gjennom Nordfjorden. Det var jo over 80 ar siden far hadde forlatt Daviken, og der var jo således ingen sannsynlighet for at jeg kunde treffe nogen som selv hadde nogen erindring om ham; jeg håpet kun på tradisjonen.

(Forts.).